

Стефан Тићми

Ја сам
АКИКО

■ Laguna ■

**Ја сам
АКИКО**

Све књиге се обично завршавају тачком.
Ова необична књига њоме почиње.

Читаоче, додирни је. Мислим на тачку.
Је л' јеси?
Јеси.
Хвала.

Ето, то је наша додирна тачка.

Веома је битно да аутор и читалац имају додирних тачака, јер свакако не могу да имају додирних запета, то би било глупо. Иначе, ову сам књигу написао за недељу дана, а крчкала се у мени годинама; лупао сам по писаћој машини као суманут. Ово је прича о Акико. Требало је само да будем будан у исто време кад и Акико, јер ју је она диктирала.

Аутор

I

ЗДРАВО СВИМА, ЈА САМ АКИКО.

Имам пегице и кожа ми мирише на стару хартију.

Често сам усамљена.

Када сам била мала, отац ми је стално говорио: „Акико, дете моје, учи слова да би могла да се објасниш себи наглас. Бројеве немој, у ствари, научи само римске бројеве.“

Онда би застао, увукао дим у своја плућа, испустио дим, затим наставио: „Научи римске бројеве само да би могла да пронађеш свој ред у позоришту, да пронађеш своје место.“

„У реду, оче“, одговорила сам.

„Али“, настављао би отац, „у животу ти нису потребни римски бројеви да би пронашла своје место. Ти си восак, не позорница. Ти си восак, не завеса. Ти си восак, не даска. Ти си восак, не драмска радња. У теби, Акико, дете моје, у теби расте уже. Око тебе је мрак, а ти си восак. Гаји то уже у себи као зелену лијану, као мир, као нешто потпуно свето и када изникне, бићеш свећа. Око тебе је мрак.“

Потом би угасио светло лампе која је стајала на ноћном сточићу.

„Сада спавај, Акико.

Лаку ноћ.“

„Лаку ноћ, оче.“

Ја сам Акико и унутар мене расте ужад. Могу да будем сидро, могу да будем обала, могу да будем шта год. Али не желим.

Знам сва слова, али не знам бројеве.

Када ме неко пита колико имам година, кажем: „Ја сам Акико и ја немам године.“

Онда се гледамо дуго.

Једне вечери после купања окачила сам пешкир о крило прозора.

Прозори имају крила, као да су плућа.

Тако окупана, заличила сам на поља шећерне трске и речи су саме излетале из мене као немирне птице. Бојим се птица.

Написала сам кратку песму о човеку који се никада није смејао.

Ја не волим људе који не умеју да се смеју јер тада личе на мене.

Написала сам песму и ставила је на ноћни сточић.

(КАКО СЕ НАЗИВА НОЋНИ СТОЧИЋ ДАЊУ?)

Изнад сточића и изнад песме био је окачен мокар пешкир. И целе ноћи је капало са пешкира на песму.

Кап по кап.

Кап по кап.

Кап по кап. Кап по кап.

Када сам ујутру устала, била сам збуњена.

Али тада мокар пешкир проговори:

„Драга Акико, опрости, читао сам ноћас твоју песму и сузе су саме кренуле, као нешто што

крене одједном. Исплакао сам се сав и сад сам сув. Волео бих да будеш обала, Акико, и да ме одведеш на плажу.“

БИЛА САМ ЗБУЊЕНА ЈОШ ВИШЕ НО МАЛОЧАС.

„Али... Али... Ти си пешкир, не восак. Ти си пешкир, не Казабланка. Ти си пешкир, не лутак. Ти си пешкир, не реч. Ти си пешкир, а пешкири не говоре.

ИЛИ ЈА ПОЛАКО ЛУДИМ?“

Дакле, ја сам Акико, у мени расте ужад, кожа ми мирише на стару хартију, имам пегнице, немам године и имам невероватан дар: умем да разговарам са пешкирима.

Пешкири могу да говоре, само им подметните песму.

ВЕРУЈТЕ...

Ја сам Акико и живим између очевог загрљаја и лета лишћа које се сели у хладније крајеве.

Молим вас, не питајте ме за мој број телефона јер број телефона се не може написати словима.

Или може. Али је гупо.

Нула шест три пет пет осам два бла бла бла бла бла.

Засмислите такав именик! Ја не могу.

Именик препун бројева од слова без бројева.

КАКВА ГЛУПОСТ.

Ја сам Акико и висока сам тек толико да једва могу да уберем јагоде у башти и ниска тек толико да могу да дохватим облаке.

Облаци су ултраљубичасти.

У ствари, само љубичасти. Улиџра је тако глупа реч. Као иричаћемо. Као али...

Ултра.

Прецртано.

Иричаћемо.

Прецртано.

Али...

Прецртано.

Сад испада да сам прецртала речи под индигом. Али нисам.

ИНДИГО ЈЕ ЛЕПА РЕЧ.

Ја сам Акико и волим лексиконе. Бојим се птица. Бојим се да говорим о свом претходном животу, о својим прапочецима, о пољима. Остаћете забезекнути када откријем одакле заиста долазим. Ако се уопште и усудим да откријем.

АКИКО.

Да се зовем у рикверц, звала бих се **ОКИКА**.

Боја очију: нешто као загорело млеко, само свежије.

Број ципела: **А-ЧЕТИРИ**.

Омиљена храна: она коју ми припреми отац, значи без лука, са много љубави.

Омиљени филм: црнобели; кад зажмурим, тад видим себе као стрип. Уоквирићу се и крај.

Најбољи друг: Пешкир.

Омиљена песма: звук у татином аутомобилу када укључи жмигавац и када се чује:

ТК ТК ТК ТК ТК.

То ме асоцира на цвокотање, када неког чекаш у колима и цокћеш:

Ц Ц Ц Ц Ц Ц Ц Ц.

Настала сам на пољима маслачка и детелине.

Омиљени сликар: онај коме верујем. Омиљени песник: онај коме верујем. Омиљени пријатељ: онај коме верујем. То би ишло тако у истом реду у лексикону.

И све би било у реду. И са сликарима и са песницима и са пријатељима.

ВОЛИМ КАД ЈЕ ТАКО. ТАДА САМ МИРНА И СПОКОЈНА.

Ја сам Акико и у слободно време скакућем тамо-амо да избегнем себе. Захваљујући огледалима, често се срећем. Шкрадам, поливам цвеће; онда се договоримо, па цвеће полива мене. Тако учим да цветам

МИМО ТАТЕ.

Тако натопим ужад унутар себе. То уме да буде љупко.

И, да. Умало да заборавим. Возим бицикл.

Мој бицикл – срце на четири точка.

Код куће оставим осећај да сам нешто заборавила, изађем на трем; помиришем кожу – мирише на стару хартију; проверим џепове – празни су; проверим мисли – нестају; коса – мирише на јато галебова; значи – све је у реду, могу да возим. То буду дивни тренуци.

Ја сам Акико и волим када су тренуци дивни.

ТАДА БУДЕМ КРОШЊА И СТАБЛО.

Био је четвртак. Колико се сећам. Био је четвртак.

Дан препун лишћа и милог цвркутања птица којих више нема.

ТО ЈЕ ДОБРО.

Док сам жива, памтићу тај дан. Чак и после. Ако постоји после.

Тог сам четвртка возила шумом своје срце на четири точка.

Тада (као и сада) за живот су ми били потребни помоћни точкићи.

Ја сам Акико и певушила сам док сам возила бицикл. Некакву глупаву песмицу ТРА ЛА ЛА ЛА ЛА ЛА и певушила сам све до момента када ми је пао ланац са срца.

И ништа.

Само сам мало измазала руке уљем.

„Убиће ме отац.“ Помислила сам и наставила даље своје путовање са рукама црним као да сам којекакав ауто-механичар.

АКИКО – АУТО-МЕХАНИЧАР.

Господе боже!

Када сам се вратила кући, забринути отац ме је чекао баш на месту где сам проверавала да ли је све у реду. Очеви изгледа увек чекају на мести-ма где смо их напустили.

Макар накратко. Мрак је почео да пада, као да је ланац.

Отац је био забринут.

„Тако ти и треба када се на сопствену одговорност пењеш на сопствено срце.“

Викао је отац.

Викао је отац и још неке реченице али сам само ту реченицу упамтила тог четвртка.

Њу сам касније записала након што сам опрала руке и обрисала их пешкиром.

Била сам узнемирена. Пешкир је опет плакао.

ПЕШКИР: МОЈ НАЈБОЉИ ДРУГ

ОТАЦ: МОЈИ ПОМОЋНИ ТОЧКИЋИ